

МАКЕДОНЦЫ не излыва дважь оо
ведницьжж, въ Срьбъж и въ Сжббѣ-
тж. — Цѣна заплачена за годичъ
двѣта листа семь были меджидѣта,
за едѣнѣ-тѣ само, кой да е, четыри
были меджидѣи. А за шѣсть мѣсеца,
дѣвѣта листа 4 были меджидѣи, а е-
дѣнѣтѣ 2 $\frac{1}{2}$. пакто въ Цариградъ тужъ
той и на сѣлѣжъ повѣзѣ. — Едѣнѣ листа
има 60 кары.

Писма не освобождены от почтовых плат и напечатаны за востанков не сдружены съ предприятіях не ся приемятъ.

МАКЕДОНИЈА.

Подписка-та на спомоществованіи-
та става въ Париградъ при Редактора и
издателя на МАССЕ-ДЕННИКЪ Н. Р. Сми-
сеевкова, при Одуль-Каніж № 68. А по
възгъ при опредѣленіи вѣстиятели, ко-
нто и отговаряють за вѣстия-та. —
Статии и писма за общеползны рабо-
ты вѣстиятъ ся безъ платжъ, а за
частны извѣстїи платжъ ся по единъ гръ
за реджтъ.

ИДЕТЬ ЗА ПОЛНУЮ И ИСКЛЮЧИТЕЛЬНУЮ.

На настоящитъ ся устѣна по петъ на
сто отъ цѣлѣна спомоществованія като
сбѣржѣ отъ три спомоществованія нагорѣ

Тысяцелѣтіето на народиѣтъ
Българскѣя черквѣ.

Прѣзъ сегашнитѣ 1870 годияжъ на
Българскій народъ си пада да празнику-
ва тысячелѣтіето на народитѣ Бѣл-
гарскѣ Церквѣ.

Борисъ пріе Християнскѣтъ вѣржъ въ 861 или 862 год. по тутакъ си слѣдъ неговото покрѣстваніе языческѣтъ неговы подданици *всташа на нѣ, хотѣхше его убити, яко свржъ изъ оставшиха.* Слѣдъ уталожаваніето на този бунтъ, вдигнахъ ся друга буря въ новопросвѣтенихъ Българскѣтъ землѣхъ: Римъ и Цариградъ ся скараха за новонасяденыйтъ виноградъ Господень, отъ който и първыи и вторый искаха да направятъ своѣхъ епархїи. Гръцкѣтъ и Римскы проповѣдници въ Българїи хулеха ся, кѣветяха ся единъ другъ прѣдъ Бориса, когото и единътъ и другытъ ся стараяха да привлечатъ на своѣхъ странахъ. Тѣзи обстоятелства, особно сѣлперничеството между Римъ и Цариградъ, прѣпятствоваха да ся въдвори добръ и да ся устрои въ Българїи Христовата Церква. Сетнишихъ, обаче, показаха че тѣзи прѣпятствїа были на добро. Речението сѣлперничество възбуди въ Бориса подозрѣніе въ чистотѣхъ и бескорыстїето на Гръцкѣтъ и Римскы дѣатели въ Българїи, той взе да ся бои отъ съвършенно подчиненіе както Цариграду тѣи и Риму, и въ неговѣхъ душѣхъ се роди мысль за **ПАРОЛНА ЦЕРКВА**, за такевъ сирѣчь Черква колато безъ да ся отдѣлѣхъ вѣтрѣшно отъ Единѣхъ, Свѣборѣхъ и Апостолскѣхъ черкъ, да бѣде выканано чисто народно, свободна отъ всяко чуждо-народно вліяніе.

Тази честита мысль незакѣснѣ и да ся осѣществи.

— Въ 870 год. въ Цариградъ наше съборъ, свиканъ за осмѣжданіе на патриарха Фотія. На 3-й Марта когато отидитъ на този съборъ бѣхъ съвршили главното си съборно дѣло и ся готвиха да ся разидятъ много или малко миролюбиво, прѣдъ тѣхъ прѣдстави Борисовътъ посланныи Петръ съ рѣшителенъ въпросъ за Българскятъ черква, въпросъ, който развали видимото съгласіе между Римскитъ и Источны отцы и направи, што първитъ ся завърхиха въ своя си тѣй, каквото вече да ся не събиратъ съ своитъ Источны о Христѣ братія. Голѣмы и твърдѣ важны сѣ сетивнитъ, които произведе този въпросъ, подробного имъ излаганіе бы завело много мѣсто. Доста ще бѣде за сега да кажемъ, че отъ денѣтъ въ

който ся въдръжати този въпросъ, сирѣчь
ОТЪ 3 МАРТА НА 870 ГОДИНИ ИМА
НАЧАЛОТО СИ БЪЛГАРСКАТА НА-
РОДНА ЧЕРКВА. Отъ този денъ и И-
сточната Христова Черква си присвои и
въплоти идеѣтъ за народни черквы, ко-
ято идея е най-хубавото украшение и най-
крѣпката опора на православieto и на
който, рано или късно, предстои да из-
чисти най-главниятъ недугъ на Римскый-
тъ католицизмъ.

Въ 3-тій день на идущій Мартъ отъ
този достопамятенъ день ся свърши крагъ
прѣме отъ 1000 години. Съ утѣшителя
надеждъ, че нашій народъ ся е разбу-
дилъ вече до толкозъ, щото да може да
разпознава и да цѣни великыѣ моменты
въ историческый си животъ, ный счита-
мы за своѣж дѣлжность да му напоминъ
въ *всеуслышаніе* приближеніето на тыся-
щелѣтний-тъ день отъ началото на Бъл-
гарскыѣ черкыѣ, това едно отъ най-ве-
ликыѣ и най-славны събытія въ нашъ

днуваніею на този достопамятєнь день.
Но не ще бждять излишны, мысливъ, и
слѣдныѣ напоминуванія —

Борисъ бѣше господарь на широкѣ държавѣ, която ся простираше отъ Соудувъ, край Архипелагъ и Дебелъ, край Черно море, до прѣдѣлытъ на Великъ Мирагѣжъ. Ако бы тази широка земя да бѣше паднала въ обѣтіята на Римскійтъ католицизъмъ, който, като исплъкува криво думать Спасителеви *“о единомъ ставѣ и единомъ паствѣ”*, ся показва закѣсть врагъ на всякъ мисль за народни черквѣ; ако и тази силна държава бы станала ормѣе на Римскытъ черквѣ, която ся устреми да покори *всѣхъ-ская и вся* подъ волѣхъ на единъ смъртенъ — съ други думы да кажемъ: ако на 3-й марта въ 870 год. не ся ообществене мисльта за народни Българскѣ Черквѣ, ако Борисъ не ся отжѣтне отъ Римъ и широкото тогазы Българско цѣрство не станене хранилище и разсадникъ на православныя вѣръ, то какво щѣхъ да бѣдѣтъ православныя народны черквы въ копто живѣхъ и движатъ ся сега, токо рѣчи, вѣничкытъ православны народы ? Дѣ щѣше да е сега Православіе-то ? И кой може да рече, че свѣтила на православната Истоина Черква не щѣхъ и тѣ да присѣтствуютъ на сегашный Римскій Съборъ и да подаватъ гласъ за непорѣшимостъ на Цѣя IX-го и на неговѣ-тъ Силабустъ ?

Ето защо тысячелѣтното на Българ-
ската Църква не е само тържество за
Българския народъ, но и за всички пра-
вославенъ мѣръ, за всичкиъ правосла-
вни народни църкви. И нана свята дѣ-
лност е да ги подкажемъ, *яко да и ты,*
тържества сего причастники бѣдѣтъ.

3-й Марта е вече близу; не остава време за тѣзи наши напомненія да се разпростриятъ и по всичкитѣ Българскы области, а камо ли пакъ и по другитѣ православны земли, които ще иматъ право да ни погататъ, ако ний отпраздикуваме тѣснотѣнъ день на Българскитѣ Черкви безъ тѣхно знаяніе. Поради това ний даваме тука нашето мнѣніе, ако ся одобри и отъ Архіерейскійтъ нашъ Съборъ, да ся отложи това тържество за дватри мѣсяца по надирѣ. А като сгодни и прилично за таквъзъ тържествованіе да ся назначи 2-й Май, въ който день ся е прѣставлялъ виновникътъ на това велико тържество, равноапостолный нашъ Бонръ-Михаилъ.

Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ
ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Τὸ ἐννεστώσ 1870 ἔτος ἀρμόζει νὰ ἐορτάσῃ τὸ Βουλγαρικὸν ἔθνος τὴν χιλιετηρίδα τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἐκκλησίας.

Ὁ Βόγορις ἠσπάσθη τὴν χριστιανικὴν πίστιν τὸ 861 ἢ 862· ἀλλ' εὐθὺς μετὰ τὴν βάπτισιν αὐτοῦ οἱ εἰς τὰ εἰδῶλα εἰσέτι πιστεύοντες ὑπῆκοι αὐτοῦ «ἐπ' ἀνέστησαν ἐπ' αὐτοῦ, βουλόμενοι ἀποκτεῖναι αὐτόν, ὡς τὴν πίστιν αὐτῶν προδόντα». Μετὰ τὴν κατεύνασιν τῆς στάσεως ταύτης, ἑτέρα τις ὁκέλευσεν ἡγήσθαι ἐν τῇ νεοφωτιστῇ χώρᾳ τῶν Βουλγάρων. Ἡ Πῶμη καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις ἐφιλονέκησαν περὶ τοῦ νεωστὶ φωτισθέντος ἀμπελώνου τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἑκάτερα ἐπεπόθει νὰ ἀναδείξῃ «ἰδίαν ἐπαρχίαν.». Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ Γραικοὶ καὶ Λατῖνοι κηρυκεῖς ὕβριζον, ἐσυκοφάντουν ἀλλήλους ἐνώπιον τοῦ Βογόρεως, τὸν ὁποῖον ἑκάτεροι προσεπάθησαν νὰ σύρῳσιν εἰς τὸ ἴδιον

ἀντιζήλια παρεκώλυσεν τὴν ἐν Βουλγαρία ὁλοσχερῇ ἐγκατάστασιν καὶ διευθέτησιν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· ἀλλ' ὁμως τὰ μετὰ ταῦτα ἐπέδειξαν, ὅτι τὰ τότε κωλύματα ἀπέδωσαν ἐπ' ἀγαθῷ· διότι ἐκ τῆς ῥηθείας ἀντιζήλιας λαθὼν ἀφορμὴν ὁ Βόγορις ἤρξατο νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εἰλικρινείας, καὶ ἀφολοκροείας τῶν ἐν Βουλγαρία Γραικῶν καὶ Λατίνων σπορέων τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ἐφοβήθη τὴν ὀλοτελῆ ὑποταγὴν εἰς τὴν Ῥώμην, ἢ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐν τῇ ψυχῇ του τότε ἐγεννήθη ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς Ἐκκλησίας, δηλ. τιαυτῆς ἐκκλησίας, ἥτις μὴ χωρίζομένη οὐδὲ κατὰ κεφαλαίαν ἐσωτερικῶς ἀπὸ τῆς μιάς, καθολικῆς, καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας νὰ ᾖ αἰ ἐσωτερικῶς καθαρῶς ἐθνικῇ, ἐλευθεῖ α πλοῦς ζήσης ἐθνικῆς ἐπιρροῆς. Τὴν εὐτυχὴ ταύτην ἰδέαν δὲν ἐβράδυνε καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ.

Τῷ 870 συνεχροῖται ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύνοδος προσκληθεῖσα νὰ κατακρίνῃ τὸν Πῶτιον. Τὴν 3 μαρτίου εἶχον ἤδη τελειώσῃ οἱ Πατέρες τὸ κύριον ἔργον τῆς Συνόδου, καὶ ἡτοιμάζοντο νὰ ἀποχωρισθῶσι ὡπωσδήποτε εἰρηνεύοντες, ὅτε αἰφνης παρουσιάζεται ἐνώπιον αὐτῶν ὁ π. ε. σ. β. τῆς τοῦ Βουλγάρου Πέτρος προτείνων ἐρώτημα σπουδαιότατον μέλλον νὰ ἀποφασίσῃ τὴν τύχην τῆς Βουλγαρικῆς ἐκκλησίας. ἐρώτημα τὸ ὁποῖον διέρρηξε τὴν φαινομένην ὁμόνοιαν τῶν Λατίνων καὶ Ἀνατολικῶν Πατέρων. καὶ συνετέλεσεν ὥστε οἱ πρῶτοι νὰ ἐπανέλθωσι εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦς, ὥστε νὰ μὴ συνεχροῖσιν ἅπαντα τὰ τῶν Ἀνατολικῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν αὐτῶν. Μεγάλαι καὶ σπουδαιόταται εἰσι τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα παρήγαγε τὸ ἐρώτημα τοῦτο, τοῦ ὁποίου ἡ λεπτομερὴς ἐκθεσις θὰ ἀπότην πολὺν τόπον ἀρκούνμεθα μόνον ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ εἰπωμεν, ὅτι ἀφ' ἧς ἡμέρας προτάθη τὸ ἐρώτημα τοῦτο, δηλ. ΑΠΟ ΤΗΣ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ ΤΟΥ 870 ΕΤΟΥΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΑΥΤΗΣ Ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ Ἀνατολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία οἰκαιοποιεῖται ἀσπασθεῖσα τὴν ἰδίαν τῶν ἐθνικῶν ἐκκλησιῶν, ἥτις εἶναι ὁ κάλλιστος κόσμος, καὶ τὸ ἑδραϊσμένον ἐρείσμα τῆς ὁρθοδοξίας, καὶ ἥτις ὁἰκτεῖ τὴν βράδιον μέλει νὰ θεραπεύσῃ τὴν πρωτίστην ἀσθένειαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καθολικισμοῦ.

Τὴν τρίτην τοῦ ἐπινόουτος μαρτίου συμπληροῦνται χίλια ἔτη ἀπὸ τῆς ἀξιωμανομένου ἐκείνης ἡμέρας. Ἐχόντες τὴν παρήγορον ἐλπίδα, ὅτι τὸ ἔθνος ἡμῶν σύνοι-
σιν ἑαυτοὺς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ δύνῃται νὰ ἀναγνωρίξῃ καὶ ἐκτιμᾷ τὰς μεγάλας στιγμὰς τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ βίου, θεωροῦ-
μεν καθήκον ἡμῶν νὰ υπενθυμίσωμεν αὐτῷ εἰς ἐπήκοον πάντων τὴν προσέγγυσιν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν συμπληροῦται ἡ χιλιετη-
ρίς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς Βουλγαρικῆς ἐκ-
κλησίας, ἥτις εἶναι ἐν ἐκ τῶν μεγίστων καὶ ἐνδοξοτάτων γεγονότων τῆς ἱστορίας ἡμῶν. Ὡς ἥτοι περικτὸν νὰ υπενθυμίσωμεν
τοῖς ἐροῦν καθήκον, τὸ ὁποῖον ἐπικείται ἐφ' ἡ-
μῶν τοῦ νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἀξιωμανομένου-
τον ταύτην ἡμέραν. Νομίζομεν ὅμως ὅχι καθ' ὁλοκλήριον περικτὰς τὰς ἐπομένας σχέψεις.

Ὁ Βόγορις ἦτο δεσπότης εὐρέος κρά-
τους, τὸ ὅποιον ἐξτείνετο ἀπὸ τῆς Θεσ-
σαλονίκης, τῶν παραλίων τοῦ Ἀρχιεπι-
σκόπου, καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης τῆς
Δεβελτου μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Μεγαλῆς
Μοραβίας. Ἐὰν καὶ ἡ εὐρεία αὕτη χώρα
περίεπτεν εἰς τὰς ἀγάλας τοῦ Λατινι-
κοῦ Καθολικισμοῦ, ὅστις στρεβλῶς μεθερ-
μηνεύσας τοὺς λόγους τοῦ Σωτῆρος «καὶ
γενήσεται μία ποιμὴν εἰς ποιμὴν» ἐπολέ-
μησε λυσσώδως πᾶσαν ἰδέαν ἐθνικῆς

κλησίας, ἥτις προσέθετο νὰ υποβάλλῃ τὰ
σύμπαντα ὑπὸ τὴν ὀλέγειν ενός Ὀνητοῦ,
ἐν αἰαίς λῆξεσιν, ἐάν τὴν 3 μαρτίου
τοῦ 870 δὲν ἐπαγαματοποιεῖτο ἡ ἰδέα τῆς
ἐθνικῆς τῶν Βουλγάρων ἐκκλησίας, ἐπὶ ὃ
Βόγορις δὲν ἀπεχωρίζετο ἀπὸ τῆς Ῥώ-
μης, καὶ τὸ τότε εὐρὺ Βουλγαρικὸν βα-
σίλειον δὲν ἐγίνετο ταμεῖον καὶ φυτῶρει-
ον τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τὶ ἄρα εἰ θὰ
ἐρίνοντο αἱ ὀρθόδοξοι ἐθνικαὶ ἐκκλησίαι,
ἐν ταῖς ὁποίαις ζῶσι καὶ κινεῦνται νῦν σχε-
δὸν ὅλαι αἱ ὀρθόδοξοι ἐθνικότητες; ποῦ
θὰ περιωρίζετο ἄρα γε σήμερον ἡ ὀρθο-
δοξία; Καὶ τίς δύναται νὰ εἰπῇ, ὅτι οἱ
Ἀρχιερεῖς τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς ἐκ-
κλησίας δὲν θὰ παρήσαν εἰς τὴν συνεδριά-
ζουσαν ἐν Ῥώμῃ Σύνοδον, καὶ δὲν θὰ ἐ-
ψηφισφύρουσιν περὶ τοῦ ἀναμαρτήτου τοῦ
Πίου ΙΧ καὶ τοῦ Συλλίβου αὐτοῦ.

Ἰδοὺ δικαίῃ ἡ χιλιετηρὶς τῆς Βουλγαρι-
κῆς ἐκκλησίας εἶναι πανηγυρὶς ὄχι μόνον
διὰ τὸ Βουλγαρικόν ἔθνος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
σύμπαντα ὁρθόδοξον κίσηον, δι' ἁπάσας
τάς θρησκείας ἐκκλησίας. Καὶ καθόκιν
ἡμῶν θεωροῦμεν, ἵνα πρῶτα ἐσορεν αὐ-
τήν, ὅπως· « καὶ αὐτὰ τῆς πανηγύρεως
ταύτης μέτοχοι γίνωνται! »

Ἡ 3 μαρτίου εἶναι ἐγγύς· δὲν μένει
καιρὸς ὥστε αἱ ὑπομνήσεις ἡμῶν γνω-
στοποιηθῶσιν εἰς ὅλας τὰς Βουλγαρικὰς
ἐπαρχίας, πολλῶ δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὰς
ἄλλας ὀρθοδόξους χώρας, αἵτινες θὰ ἐχω-
σὶ δίκαιον νὰ μᾶς μεμφοῦσιν, ἐὰν ἡμεῖς
ἐστιάσωμεν τὴν χιλιετηρίδα τῆς Βουλγα-
ρίας.
το· δίδωμεν ἀπλῶς τὴν γνώμην ἡμῶν, ἀν-
εγκρίνη ταύτην καὶ ἡ Σύνοδος τῶν Ἀρ-
χιερέων ἡμῶν, νὰ ἀναβάλωμεν τὴν πανή-
γυριν ἐπὶ δύο μῆνας, καὶ ἡμέραν δὲ ἀρ-
μοζούσαν καὶ πρέπουσαν διὰ τοιαύτην πα-
νήγυριν θεωροῦμεν τὴν 2 Μαΐου, καθ' ἣν
ἡμέραν ἀνεπαύθη καὶ ὁ αἴτιος τῆς με-
γάλης ταύτης πανηγύρεως ὁ ἱσχυρότατος
Βόγορις Μιχαήλ.

Каковы времена ся очаквють,
добры или злы?

Често ся запивають хората съ това питане, но на това много различно ся отговаря. Азъ отъ себе си щъ отговорѣхъ: вѣрмѣната самъ по себе не сѣмъ лоубри, ни лошии. Тѣ бивають такыиъзи, кыиъто ги направилъ хората. И оттода трѣба да ся пыта? "хората по-лоубри ли ставають, или по-лошии?"

Какви щатъ бждатъ за наирѣдъ прѣсѣната и хората, то често зависе отъ хората, но живѣватъ сега. Тѣ съ своитѣ добродѣтели, или пороци, съ своето просвѣщеніе или глуповина, съ своето разглезеніе или строгостъ на правитѣ готвятъ съдба на своитѣ потомци. Едно пободѣе прозирати друго. О родители! Вы си грижете за сѣтиникѣта на вашѣта чедѣ; но знайте, че отъ васъ сами, само отъ васъ зависи да си не мѣните много тѣ закънѣни грижи. Вы стига да попитате сами себе си; извършили ли сте вѣрно вашитѣ родителиски длъжности къмъ дѣцата си? — Не е работата въ това, да ли сте набрали и натъкнали достаточни за състояніето имъ прихѣди, а да ли сте имъ оставили отъкога доводно и пазене; но да ли сте ги одушевили съ Бога и добродѣтелтъ, щото тѣ никога да са не отбѣжватъ отъ тѣзи свѣтилица на човѣческото сърдце; научили ли сте ги, просвѣтили ли имъ ума до токозкъ, щото тѣ да могатъ да придобиватъ сами за себе си, и да живѣятъ независимо отъ другитѣ; приучили ли сте ги на въздържаніе и строгостъ до такъвъ степенъ, щото тѣ безъ излишкъвъ трудъ да могатъ да си отказватъ отъ многото и излишното?

Ако вы, като гудите ржката си на сръ-
цето, можете изпозва да отговорите на това
питанье ; то нистето на вашите чедъа е у-
строено и зъчепено на непоклатени основанья.
Тогъзъ вы съ охолохъте можеть да изложатъ
другиъти си по-нататъкъ грижи на външаго
Свѣта; Той всичко за нихъ ще устрои на до-
бръ, както ежщото е устроило и за васъ.

Какви вѣржеа си очивають, добри или
лоши? Това зависи отъ вълчешето или раз-

виждамъ за добръ да и дайте дитя мѣхъ спомени,
— Цары ли? извика г-жа Маргарита; не дѣ-
те, момъ ли са; не дѣте разбожрва и пари въ
благоточуцето на младѣтъ тѣзи момъ.
Когато чухъ да излизе изъ устата на г-жа
Маргарита това небесно чуйство, на което нѣ-
кътъ може и да не познава свършенно добрата
Христина, смяхъ се; сори ми се даже че та
се шегува, ако и да не показваше лицето ѝ нѣ-
що таквозъ. Но нѣ шегъ было, нѣ не, туй нѣ-
въпредно забеляжаваше майка ѝ го прѣе, и съ-
вродушеніе се рѣши да остави въ овчаркѣтъ
невнимности ѝ както и босотѣтъ на нозѣтъ ѝ.
Сватъ тѣзи сгучка г-жа Ларокъ се повърна
пакъ въ прѣхасаніето си, а г-жа Маргарита у-
лови важности се и взе пакъ да си въе съ-
вродителото. А сѣдѣ единъ часъ стѣнѣхъ на сѣдѣто.
Както и дръгъ чѣфѣци на това мѣсто, дѣто
хлѣмѣтъ и панинскѣтъ дѣлове съ сухи, така и
този чѣфѣкъ за който говорѣтъ лежи въ глѣбини-
тъ на една дѣлѣкъ паросава отъ малѣтъ единъ-
ръкѣкъ. Тѣзи коѣто го обработава, бѣше въче-
оздравѣа, и се занимава да приготви въче-
рътъ, за коѣто по-вечето работи бѣхъ си до-
несли нѣи сѣмъ. Стѣнѣхъ на моравѣтъ, подѣ-
сѣнѣхъ на едно голѣмо костенѣо дѣво. Г-жа
Ларокъ, ако и да сѣдѣ много мѣчно на единъ
отъ възгаваніи отъ казѣхъ, виждаше се
обае прѣвъгларѣна. — Приличава, казуваше,

(149)

(148)

на тозъ свѣтъ, нито въ рай не ще бѣде по-че-
ститъ отъ прѣтеля ти, който не се подписва
защото го знаешъ кой е.“

— Знаешъ ли, г-же Христино, попытахъ ѝхъ като
и давахъ писмото на задъ, кой ти пише?

— Може да го знаѣ, отговори като показа
бѣхътъ си зѣбы въ засмиваніето си и поклони
свѣтъхътъ си отъ радостъ главѣ. Благодарѣхъ,
господѣ, и господине.

И като скочи отиде та се невидѣ измежду
шубрѣхътъ, дѣто запъ силно и весело.

Съ бескрайно благодареніе видѣ г-жа Ларокъ
пастушескѣтъ (овчарскѣтъ) тѣзи сцена, коѣто о-
бѣйваше крайно химерическѣтъ ѝ идеи; та бѣше
усмивѣа и ухѣтъ ѝ ходеше по облацѣтъ като
гледаше онѣзи босоногъ но честитѣ момъ. и мно-
го бѣше ѝ драго. А като се затули отъ насъ
г-жа Оадекъ, на г-жѣ Ларокъ ѝ дойде една про-
чудлива идея; защо освѣтъ чуденіето си да не
даде и единъ талиръ на тѣзи селянѣкъ.

— Алепе! каза, повикай ѝхъ.

— Защо ти е майко? Попыта тросѣхъ нѣканъ
г-жа Маргарита, на който вниманіето, споредъ
както се виждаше, не бѣше привлекло онуй об-
стоятелство.

— Може, дѣще, тѣзи мома да не разбира до
колкото трѣба благодареніето коѣто бѣхъ имала
азъ, и тѣй трѣба да бѣде и тя повече благода-
рна, като тѣча боса по-острытъ камѣни; за туй

Като си дойдохъ на стѣлѣтъ си и си напо-
ниахъ разсѣвѣнъ за това нѣо видѣхъ, мисляхъ
да ли трѣба да оставѣ онѣзи мръсѣнка да
тѣри въ една и тѣзи камѣни и сѣпурѣхъ въ едно
нрѣе и любовниѣхъ. Не казвамъ че, като забра-
вѣмъ възрасѣтъ си и вѣрѣмето въ коѣто живѣмъ,

Бѣше почти сѣръ нощъ коѣто си стѣнѣхъ-
ми у дома. И азъ като сѣздохъ прѣдъ дръгътъ
за да си нажъ въ онѣзи нѣнѣхъ край единъ
най-прѣкѣйтъ нѣтъ, коѣто минавашъ край единъ
агѣй (кѣтъ), дѣва наредъ ми на купѣ насѣ-
дѣтъ чухъ леко едно тѣхѣтъ отъ тропотѣніе и че-
ловѣческѣтъ говорѣ, сѣръхъ още и дѣтъ сѣнѣкъ. А
понеже късното вѣре оправаваше прѣдѣнава-
ніето ми, сѣрѣхъ се за да сѣдѣмъ нощѣтъ о-
нѣзи сѣнѣхъ. И наистѣхъ познахъ тѣ като ми-
нахъ по подѣръ по край мене: тѣ бѣхъ г-жѣ
Кзуценъ подѣ вынѣхъ хѣхѣхъ съ г-на Безлана;
но зашто чухъ внезапно испропаніето на ка-
зѣхъ стѣнѣхъ се задрѣхъ и побрѣхъхъ да си
раздѣлѣтъ, и та си отиде нѣтъ камѣни, а той камѣ
горѣхъ.

мисляхъ. А пакъ азъ що мисляхъ? и азъ не знаѣхъ;
едно неразбрано чуйство благодареніето вкупѣ и
сѣрѣбно бѣше ми свършенно обѣаго, и азъ се
прѣдѣдохъ на него, както се прѣдавама по нѣ-
коѣ на стѣтъ, който осѣма чѣ сѣхѣства, по
нѣмамы силѣ да го направи да продѣжи при
възгаваніето-тъ си.

(156)

(157)

осѣнѣама като другъ отшелникъ, неумолимъ у-
мразъ противъ нѣкои чѣловѣческѣ слабости, ни-
то се приструвамъ за това отъ лицемеріе; но мы-
слихъ че и най-распусѣхътата правѣвенность прѣе-
ма нѣкои степенѣ на достѣнѣе, високомудріе и
благоприличіе, и постѣпва между тѣхъ, коѣа мно-
го коѣа малко, по-право. Любовь-та всекоѣа се
оправдава като турѣ за причинѣ наклонѣность; по
площаднѣтъ посочваніа на Г. Безлана правѣтъ ми
да вѣрѣвамъ че той нищо таквозъ не осѣща. Та-
квази любовь нѣма правѣвенно достѣнѣство нито
за погрѣхъкъ, защото е крѣчмарско прѣсѣмѣнѣва-
ніе и спекуляція. Това като си размисляхъ още
повече се убѣждавахъ че този чѣловѣкъ недо-
стойно искаше рѣхъхъ и сѣрдѣето на единъ та-
кѣхъ момъ; сѣдинѣніето имъ щеше да е чу-
довищно. Но пакъ разумѣхъ че бѣше тѣрдѣ неспра-
ведливо, ако за да задрѣдѣва тѣзи злочѣстѣнѣкъ, упо-
трѣбѣ орѣхъята коѣто случайно намѣрихъ прѣвъ този
вечеръ; и най-благородното намѣреніе не оправдава
ничѣхъхъ сѣрдѣства; нѣма почтенна коѣлада на
този свѣтъ. И тѣй тѣзи свѣтѣба ще стане!
Господъ ще да допрости да падне въ о-
бѣтѣята на онѣгози окѣнѣнѣка едно отъ най-бла-
городнѣтъ неговѣ създаніа! Ще допрости да ста-
не това оскверненіе! . . . коѣато, увы, тѣрни
толѣхъ другѣ зашто, не и това?

Като искахъ слѣдъ това да избрѣдѣхъ причинѣхъ
отъ коѣто заблудѣна младѣа онѣзи мома бѣше ту-

то то саканъ че расяхъ трѣтѣи и други мор-
ски растѣи, на които разбъркантъ и мръкавы
но добръ разичавашъ шарове показвахъ още по-
святъ блещущъ повръхъ на водѣ. И
когато повече сѣхъ отиваше на захождане
толькозъ разнообразно осветляваше или замрачава-
ше безбройнитъ езера, които бѣхъ като пятна
пъкъ разсѣяни нѣкъ подурѣхъ заливъ и
распрсвахъ по великолѣпното онова поле, ара-
пѣнѣхъ, тѣхъ да кажемъ, камѣи и многоцвѣ-
нитъ му руды, златото, казуващъ, сѣброто, въ-
гнѣшата и вгнѣшѣхъ. И когато стигашъ до крайтъ
на попришето си, мѣгнѣхъ и вгнѣшѣхъ рѣ-
ска, която очертаваше на далеко посѣдѣхъ
прѣдѣтъ на блатото, пѣмъжъ вгнѣшѣхъ като запа-
лена, и стѣжъ свѣтъ и прозрачна, като облакъ
пронизванъ отъ свѣтъ. Въ свѣршенно из-
стѣженіе стояхъ та си чувахъ на онеи образъ
на Божіето величіе, и изстѣженіето ми увѣлича-
ваше още повече величїето въспоминаніе на
Богъ, когато нѣкъ единъ гласъ приушѣхъ
Гану до мене:

)(152)

- Много добръ, вуйне, много добръ.
- Имаше ли много свѣтъ?
- Всичкий градъ, вуйне, всичкии градъ.
- Ами войска?
- И войска, вуйне, всичкии гарнизонъ съ музикахъ.

На това ти въздѣхъ и приложи:

- Али църкаларитъ (тулумбаджитъ)?
- Разулява си и църкаларитъ бѣхъ тамъ, вуйне.

Незнай защо този послѣднѣхъ за църкалары-
тъ отговоръ запаши повече отъ другитъ сѣрдцето
на г-жа Сенкастъ: по истината е че щомъ чу
този отговоръ прихванъ ѣхъ едно припадѣніе
придружено и отъ дѣтиско излелецѣніе, и ти
си прѣдаде на всичкии подробности на женскы-
тъ чувствителности, и съ това ни даде врѣме да
избѣгамъ всица. Разулява се че и азъ побѣг-
нахъ съ другитъ наедно; защото ми бѣше от-
вратително да гледамъ умразѣхъ тѣхъ Мегеръ
съ съ слѣшнѣхъ си лицѣхъ да бесчести гробъ-
тъ на слабѣхъ нанстина по добрыйтъ и почтен-
ныйтъ чловѣкъ, на когото дѣхъ бѣше огорчила,
а може да бѣ и смъртъхъ му ускорила.

Слѣдъ малко г-жа Ларокъ ми прѣдложи да ѣхъ
придружъ до единъ отъ чѣфлицѣхъ ѣхъ, петъ, шесть
левгы на далечъ; тя имаше намѣреніе да иде та-
мо на гости наедно съ момѣхъ си, за да пока-
же снисхожденіето си къмъ Маргаритинѣхъ по-
дойкъ, които имаше тозъ чѣфликъ подъ наемъ, по-

— Когато ми е срамъ! каза изгнѣхъ.
— Паротнѣхъ, отворѣхъ, трѣба да си ра-
дувашъ; прѣстапѣхъ отъ да прѣсущаваше изворѣхъ,
на сѣмѣхъ си, той е изворъ сѣмѣхъ безъ това вынъ,
никога не ще го завършѣхъ.
— Трѣба, но, навѣкъ ти като си понаси-
ли... Но, приложѣхъ, неволно отъ това що станѣхъ. И-
скашъ да мѣрѣхъ... всичко що е хубаво и
добро, и мѣрѣхъ го.

— Когато ми е срамъ! каза изгнѣхъ.
— Паротнѣхъ, отворѣхъ, трѣба да си ра-
дувашъ; прѣстапѣхъ отъ да прѣсущаваше изворѣхъ,
на сѣмѣхъ си, той е изворъ сѣмѣхъ безъ това вынъ,
никога не ще го завършѣхъ.
— Трѣба, но, навѣкъ ти като си понаси-
ли... Но, приложѣхъ, неволно отъ това що станѣхъ. И-
скашъ да мѣрѣхъ... всичко що е хубаво и
добро, и мѣрѣхъ го.

)(153)

)(160)

която носи пятис на благодарѣніе? Честность-та
палага на мѣжѣхъ да покровителствовать жены-
тъ; и тѣхъ ако бы и безъ намѣреніе пѣкогда да се
прѣпачи тѣхъ длѣжность, тутакси се раждатъ по-
дозрѣніи за неискренность-тъ ни. Ей, нанстина
прѣвѣсходството на имотѣхъ не е таквозъ което
да не може да има на теглѣхъ и друго прѣ-
имущество равно съ него; азъ даже мыслѣхъ че
онѣи който носи за размѣхъ съ нѣколко канта-
ри злато едно име което е той освѣтлѣхъ, едно
прѣвѣсходно достоинство, едно голѣмо обществен-
но мѣсто и добръ бѣдущность не трѣба да ста-
ва рабъ на признателность. Но монѣхъ рѣхъ се
праздны, и азъ съмъ лишѣхъ и отъ настояще и
отъ бѣдущѣ, и огъ всички онѣхъ прѣимущества
конто чловѣцѣхъ иматъ на голѣмъ почетъ; едно
само ми остава, титлата на благородството ми,
който азъ съмъ рѣхъ да ѣхъ не посѣхъ, за да
не бы прѣдположилъ пѣкой че ѣхъ употрѣблявамъ
като пары съ конто искамъ да купувамъ нѣщо;
съ единъ речъ да земъ всичко, а да не дамъ ни-
що. Единъ царъ, който се ожени за единъ овчар-
къ прави единъ великодушнѣхъ работъ и праведно
му захвалѣхъ всички; но единъ овчаръ къмъ ко-
гото бы показала снисхожденіе една царица да
се ожени за него не се смятъ като овчарката.

Прѣзъ цѣлѣхъ пощъ това се е въртѣло въ о-
каянѣхъ ми главѣхъ, да търся заключѣніе което
още не намѣрѣхъ. Може бы да е твърдѣ бла-

А когато стинахмы нагъ равнината на върхът на хълмът видяхъ напредъ ни единъ селскъ черкъж, на който малкѣтъ звънящиятъ ся възвизаша-ваше спретно къмъ небето. — Ето ъ, рече мама. Дадя ми водичка, като ускори въвежеть си. — Загъ черквѣтъ тако махаше гробища оградени, на които като отвори вратата ухити ся на къмъ онези край и то съ мѣкъ измежду високий бугренѣтъ и пискѣтъ трѣтъ, къмъ единъ камѣкъ който махаше образъ на полукукужѣ. Дѣтъ ни три стѣпана, спрѣгнѣтъ отъ многоврѣмѣ и прѣчулавно ибѣхътъ украсени съ прѣмани каѣба, водяхъ въ тѣхъ единъ равновозидъ храмина, а въ срдѣжѣтъ на полукукужѣто стѣрѣше единъ камѣкъ кръстъ. Иломъ възлѣзе въ храминѣтъ и мѣтъж погледъ върѣтъ прѣставенѣтъ прѣтъ неѣтъ прострѣства, забрани си съ рѣкъ прѣтъ очитъ, като да бѣше и прѣтъмѣго внезапно на очитъ. Азъ ся заведе-кохъ къмъ неѣтъ. Изряднѣтъ тоѣтъ денъ набагн-жаваше на свѣршенѣто си, и посѣдѣнѣтъ неговѣтъ грѣхъ прѣставяхъ неисканѣтъ красота на немѣтъмѣмото прострѣство на небоскѣпѣтъ. Ирътъ очитъ ни въ тѣхъ расѣченѣтъ подѣнокѣ на пѣани-пѣхътъ, но дѣлоко доу, прострѣше ся сѣкъшъ че нѣкое езеро ни по-доуѣтъ бѣго напѣрѣно съ бѣсѣтъшѣъ лѣкъ, които прѣмѣхъж на нѣмѣтъ отъ сѣкъшѣъ бѣа, що сѣ ся отгѣгани водѣтъ кон-то сѣкъшѣъ бѣа ни на каѣтъ които распрѣдѣхъ бѣа-

((151))

((146))

неже ся научила че бѣла болна. И тѣтъ трѣгнѣхмы часѣтъ по двѣта слѣдъ пладне. Но понеже бѣше жѣга, то отъ двѣта отворени прозорцы на каѣскѣтъ навѣзваше въздухъ гѣтъ и горѣтъ, който распаденото небе изливаше като вѣлмы врѣзъ сухѣтъ онѣзи полѣта.

Разговорѣтъ ни бѣше замѣтъвѣлъ както и у-мѣтъ ни. И колкото за г-жж Ларокъ, тя бѣше ся расвѣрѣляла най-послѣ отъ всѣхътъ си обывѣ-кѣ и сякашъ че бѣше въ рай, тѣтъ бѣше ся прѣ-хласѣла; а г. Маргарита си вѣяше съ вѣтрило-то си и сѣдѣше съ испанскѣтъ важность. А кога-то въспирахмы полека-лека на горѣ прѣзъ онѣзи бескрайны възвишенности на онѣзи мѣста, гледа-хмы да ибѣхътъ по нагорѣщенѣтъ капары папѣлъ много дреѣни, сребърни гущери и чувахмы не-прѣстанното пуканѣ на пѣкътъ отъ вязовѣтъ шу-бръчки затоплевани отъ слѣнцето.

Внезапно на единъ отъ най-стрѣмнѣтъ въско-ды чухмы единъ гласъ отъ странѣкътъ: поспрѣ-те, моѣжъ ни ся — и въ сѣщото врѣмѣ бѣа една мома висока, въ отколѣшны дрѣхы и съ княгин-скѣтъ онѣзи врѣскѣ на главѣ, какыто посятъ по тѣхъ стравы и съ хурѣкъ на рѣкъ, прѣскочи око-пѣтъ на пѣтъ, и въ бѣрзинѣтъ си като гѣтъж единъ двѣ отъ уплашенѣтъ си овцы, които виждаше ся да пасеше, възстѣли ся спретно ибѣхътъ на стран-кѣтъ на каѣскѣтъ, подаде на прозорѣтъ черни-кото, засмѣното и дерзновенното си лице, и,

да говори: — Ей, истина е. Бѣтъ е турѣтъ въ това сѣрѣце (и турѣтъ десниѣтъ си на турѣтъ-тъ си гѣрѣтъ) всѣхъкъ опѣтъ сѣкровища на които азъ ся присмѣхъмъ и гѣтъ прокѣхъмъ. Всякой часъ. А като ми казваше оше и съ богатство, оше съ едѣтъжъ си рѣкъ това което ни даде съ дѣтъж-тъ. Защо ми е тѣхъ прѣдѣнѣтъ колкото ма горѣ-и любовѣ-тъ и вѣдоушѣнѣтъ? Непрѣстѣнѣтъ прѣдѣнѣтъ на тоѣкъжъ и тоѣкъжъ кѣтънѣтъ не съ отправѣтъ къмъ тѣхъ добринѣ, разбѣрѣтъ го, зна-иъ го това. И ако бы нѣкое нѣкое некорѣсто-любиво и добѣстоно сѣрѣце да обывѣ мене, а не имѣтъ ни . . . азъ нѣма да го узѣхъ то-ва. . . . ни нѣма да го повѣрѣмъ. Вѣчно ще бѣхъ недовѣрчивѣ. Ето наказанѣто и мѣхѣнѣто ми. За тѣтъ рѣнѣтъ сѣкъшѣъ никаѣтъ ма да забѣлѣжъ; никаѣтъ нѣма да ся турѣкъ въ о-пасѣнѣтъ да посѣдѣтъ чѣтъжъ сѣрѣце коѣтъ то-ри сѣрѣцето ми на едѣно ничѣтъжъ, недовѣстоно и сѣрѣчно-нечѣстоно сѣрѣце; дѣпѣтъ ни не умѣтъ дѣв-ственна въ нѣдрѣта ми! И тѣтъ, рѣшена сѣкъшъ; всѣ-чѣкъ нѣрѣкѣно, всѣхъкъ уѣстоно, всѣхъкъ що ма во-дѣкъжъ задрѣтънѣтъ рай, всѣхъкъ що запаѣи въ сѣрѣцето ми безпѣнозны махѣны всѣхъкъ да отбѣзѣвѣмъ, всѣхъкъ мѣхѣтъ и неѣтъжъ го. И распрѣдѣрана отъ сѣрѣсѣнѣтъ тѣ сѣ поспрѣ-жѣ: — Не сѣкъшъ вѣрѣнѣтъ, посѣдѣнѣтъ, за тѣхъ ми-нѣтъжъ што сѣкъшъ трѣнѣтъ. не нѣмѣхъ дѣ-

((154))

((159))

Не сѣкъшъ сѣкъшъ неопытенъ на свѣтовнѣтъ рабо-ты што да не знаѣжъ че драмата на коѣжъто слу-чайно сѣкъшъ нѣмѣхъ тѣхъ вечеръ, като домашнѣтъ прѣѣтълѣтъ и таѣнѣнѣтъ, и почти като сѣвъновнѣтъ, колкото непромыслѣна ако и да бѣше, не ся прѣд-стаѣна на сѣнѣжъ гдѣто владѣе равнодушѣе. Такыѣтъ сѣтрѣсѣнѣтъ и такыѣтъ страстны избухѣнѣтъ прѣд-полагѣтъ двѣ души които или сега ся възмуша-ватъ на едно или ма за напредъ да ся възмутѣтъ отъ истѣтъ бурѣжъ.

Но ако наистинѣтъ тѣ ма обыѣа, както е из-вѣстѣно че и азъ ижъ обыѣамъ, то и азъ ще кажъ за любовѣтъ си, както и ти казваше днесъ за хубѣстѣтъ си: “защо ми е това?”. Защото не ся надѣжъ че ще да има доволно силѣ да обори вѣчѣнѣтъжъ недовѣрчивѣтъ, коѣтъ е пейнѣтъжъ недо-стѣтъжъ вкупъ и добродѣтель, — недовѣрчивѣтъ коѣжъто азъ отбѣзѣвамъ като такѣвъ коѣтъ дока-ча характерѣтъ ми, но за зѣкъ чѣстѣ обвинѣва ижъ сегашното ми сѣстоѣнѣе. И тѣтъ, кое ли чудо ще може да запѣли ямѣтъжъ що е между тѣхъи ужас-ны подозрѣнѣтъ и оттеглѣванѣто на коѣто азъ самъ себе си осѣждамъ?

Но и ако бы станѣло това чудо, и ако бы въспрѣѣла ти да простѣтъ рѣкъжъ къмъ мене, за ко-ето наистинѣтъ азъ жѣртѣвамъ животѣтъ си, но никаѣтъ нѣма да направѣжъ прѣдѣлоѣнѣе, сѣжѣнѣто ни да ли ще да е благополучѣно? Да ли ще мо-гѣ азъ да ся радѣмъ спокойно на единъ любовѣ

„Пишѣ ти настоящето за да ти изявиш че, отъ деньтъ когато слѣдъ вечерниѣ си попрѣзавашми, умѣтъ ми не ся е мѣнилъ; но като не знаѣш ты пакъ на кой си умѣ мене ми е много тѣжсно. Сърцето ми всичко е придадено на тебе. И ако стане това бѣди увѣрена че никой